

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΣΤΑ ΤΡΕΝΑ, ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ, ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Πριν από δύο χρόνια, στις 28/02/2023, στα Τέμπη, δολοφονήθηκαν από κράτος και κεφάλαιο 57 άνθρωποι. Η σύγκρουση ενός επιβατηγού με ένα εμπορικό τρένο και οι ακόλουθες εκρήξεις προκάλεσαν θανάτους που χαρακτήθηκαν για πάντα στη μνήμη μας. Επιβεβαιώθηκε για μια ακόμα φορά το πόσο ασήμαντες είναι οι ζωές μας για τους ισχυρούς αυτού του κόσμου. Εμείς, οι από τα κάτω, εμείς που θα μπορούσαμε να είμαστε οι νεκρές/-οί, οι τραυματίες ή οι συγγενείς και σε αυτή τη δολοφονία, εμείς που χρησιμοποιούμε καθημερινά τα μέσα μαζικής μετακίνησης για να πάμε στη δουλειά μας, στις σχολές και στα σπίτια μας, δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη. Είμαστε όλοι και όλες αναλώσιμες/-οι για τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά και οι ζωές μας δεν έχουν καμία απολύτως αξία μπροστά στα κέρδη και τα συμφέροντά τους.

Άνθρωποι της τάξης μας, ντόπιοι και μετανάστες, διακινδυνεύουν τη σωματική τους ακεραιότητα ή δολοφονούνται στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς (114 νεκροί εργάτες μόνο το 2024), σε φράχτες, σύνορα και ναυάγια στην προσπάθειά τους να διαφύγουν από εμπόλεμες ζώνες και να επιβιώσουν (χιλιάδες νεκροί μετανάστες τα τελευταία χρόνια στο Αιγαίο), στα υποστελεχωμένα και με ελλείψεις βασικών ιατροφαρμακευτικών υλικών νοσοκομεία της επικράτειας, στις πυρκαγιές και τις πλημμύρες (στο Μάτι, στη Μάνδρα, στη Θεσσαλία).

Σήμερα, δύο χρόνια μετά την κρατική-καπιταλιστική δολοφονία 57 ανθρώπων στα Τέμπη είναι πλέον δεδομένη η απόπειρα συγκάλυψης των

στοιχείων που αποκαλύπτουν τις ευθύνες των κυρίαρχων: από το εσπευσμένο μπάζωμα του χώρου, την απόκρυψη τεκμηρίων σχετικά με το φορτίο της εμπορικής αμαξοστοιχίας και το «χαμένο» οπτικο-ακουστικό υλικό μέχρι την αποποίηση των ευθυνών, τόσο της Hellenic Trains και του ΟΣΕ όσο και του συνόλου των άμεσα και έμμεσα εμπλεκόμενων πολιτικών. Είναι αυτοί που επί σειρά ετών με τις πολιτικές που εφαρμόζουν απαξιώνουν την ασφάλεια του συγκοινωνιακού συστήματος (παρά τις προειδοποιήσεις των εργαζόμενων ότι επίκειται σοβαρό σιδηροδρομικό ατύχημα) προκειμένου να αυξήσουν τα κέρδη τους, θέτοντας σε άμεσο κίνδυνο τις ζωές όλων των επιβαίνοντων. Είναι οι ίδιοι που παράλληλα σπεύδουν να αποποιηθούν οποιαδήποτε πολιτική και ηθική ευθύνη μετακυλώντας την είτε σε πρόσωπα που λειτουργούν ως αποδιοπομπαίοι τράγοι της δολοφονίας είτε σε «αστάθμητους παράγοντες».

Μιλάμε για δολοφονίες γιατί το κράτος γνωρίζει ότι όταν απαξιώνονται τα μαζικά μέσα μετακίνησης κάποιοι από εμάς θα πεθάνουν στις ράγες, όταν κλείνουν ή υποστελεχώνονται νοσοκομεία κάποιοι από εμάς θα πεθάνουν λόγω της έλλειψης ή της καθυστερημένης πρόσβασης, όταν ελαχιστοποιούνται τα μέτρα ασφαλείας και εντατικοποιείται η εργασία για να αυξηθεί το κέρδος κάποιοι από εμάς θα πεθάνουν στα εργοτάξια. Και επειδή οι πλούσιοι και ισχυροί δεν δουλεύουν σε εργοτάξια, δεν επισκέπτονται δημόσια νοσοκομεία, δεν μετακινούνται με μαζικά μέσα μετακίνησης, οι θάνατοι αυτοί αφορούν αποκλειστικά τη δική μας τάξη.

Όσον αφορά στο αίτημα για «δικαίωση» και «απονομή δικαιοσύνης», η δική μας θέση είναι ότι δεν υπάρχει κανένας τρόπος ουσιαστικής δικαίωσης όλων όσοι/-ες έχασαν αγαπημένα τους πρόσωπα, όσοι/-ες σημαδεύτηκαν για πάντα από αυτή την τραγωδία. Ούτε θεωρούμε ότι αποτελεί ηθική δικαίωση η τιμωρία οποιουδήποτε βαφτιστεί ατομικά «υπεύθυνος» για αυτή. Ο κυρίως υπεύθυνος είναι το ίδιο το σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης και η αστική δικαιοσύνη αποτελεί έναν από τους βασικούς του πυλώνες. Αυτόν που δημιουργήθηκε εξ αρχής και υπάρχει για να νομιμοποιεί και να προασπίζει μόνο τα συμφέροντα των από τα πάνω και να επιτείνει τη δική μας εξαθλίωση και ανέχεια.

Σε αντίθεση με τους πάσης φύσεως και κάθε απόχρωσης κομματικούς εκπροσώπους που χρησιμοποιούν εργαλειακά και αυτίτην τραγωδία (αν και με διαφορετική ρητορική) για να αποκομίσουν πολιτικά και οικονομικά οφέλη, εμάς δεν μας αφορά ούτε η τιμωρία των υπευθύνων ούτε οι προσχηματικές εξαγγελίες ότι θα «χυθεί άπλετο φως». Δεν αναμένουμε τίποτε από τους νόμους, τα δικαστήρια και τη «δικαιοσύνη» τους. Όσο μένουν στο απυρόβλητο των αγώνων μας οι κρατιστές και οι καπιταλιστές στο σύνολό τους, αυτές και οι επόμενες δολοφονίες όχι μόνο θα αποκρύπτονται αλλά θα συνεχίσουν να αποτελούν όρο ζωής μας.

Οι δακρύβρεχτοι λόγοι των κομματικών στελεχών και των επαγγελματιών της πολιτικής στοχεύουν στο να κεφαλαιοποιήσουν και να χειραγωγήσουν τις κοινωνικές αντιδράσεις, κατευθύνοντάς και εκτονώνοντάς τις σε αώδυνες για το σύστημα διαμαρτυρίες και κομματική εκμετάλλευση.

Το δίλημμα ιδιωτικοποίηση-κρατικοποίηση που προβάλλουν είναι επίπλαστο (τα ίδια προβλήματα τόνιζαν οι εργαζόμενοι για χρόνια τόσο πριν όσο και μετά την ιδιωτικοποίηση), γιατί όσο οι υποθέσεις που μας αφορούν δεν είναι στα χέρια της ίδιας της κοινωνίας, οι ζωές μας θα παραμένουν επισοφαλείς και υποτιμημένες.

Παρά τις ποικίλες απόπειρες αποπροσανατολισμού της κοινωνίας από τα μιντιακά φερέφωνα της εξουσίας, η κοινωνική οργή ξεχειλίζει. Όχι μόνο για τους συγκεκριμένους νεκρούς αλλά για όλους τους νεκρούς/-ές της τάξης μας και τους όρους ζωής μας. Η δική μας οργή δεν κάνει προτάσεις μομφής, δεν ζητάει παραιτήσεις κυβερνήσεων, ούτε εκλογές. Δεν είμαστε επίδοξοι διαχειριστές του κράτους, δεν προσδοκούμε τίποτε από όσους διαχρονικά ευθύνονται για την εξαθλίωση των ζωών μας.

Δεν είμαστε διατεθειμένες να συνηθίσουμε τον θάνατο. Δεν αγωνιζόμαστε για να ελαφρύνουμε τα οικονομικά και πολιτικά μας δεσμά αλλά για να τα σπάσουμε. Δεν αγωνιζόμαστε για ένα πιο ανθρώπινο κράτος ή για έναν πιο «ήπιο» καπιταλισμό αλλά για την ολική καταστροφή τους. Για εμάς αυτός είναι ο μόνος τρόπος που μπορεί να διασφαλίσει ότι και αυτή τη δολοφονία δεν θα την διαδεχθεί μία επόμενη.

Αγωνιζόμαστε ακηδεμόνευτα, αντιθεσμικά, αδιαμεσολάβητα σε κάθε πεδίο της ζωής μας από τα σχολεία και τις σχολές μέχρι τη γειτονιά και τους χώρους εργασίας μας. Αγωνιζόμαστε για να μην καταντήσει η ζωή μας απλή επιβίωση και στατιστική θανάτων στα κρατικά αρχεία.

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΙΣΟΤΗΤΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

kathodon@espiv.net | kathodon.espivblogs.net